

до сред нощ, аз съм на бойна нога: водят непрекъсната борба с десетки явни и тайни врагове. Със суша, с градушка, с измръзване, с гъсеници и насекоми, с маня, с мор по кокошките, с плитките хитрини на изполичаря, с данъчните агенти, с просрочените полицаи. . . Не знаех само, че моята собствена физическа персона ще стане, може би, най-страшният враг на работата ми: от някое време, силите ми не са като по-рано. / И сегиз-тогиз ме промушва, като свредел, ревматизъм в ставите. . . И все пак, добре е така. По-преди, година не се свъртах на едно място. Всички граници съм минавал, със и без паспорт. Навярно ³⁸/₄₁ — тук е била моята точка, щом питаш. . . Сега сам не разбирам как, но всичко ми се струва по-иначе. По-добре — или по-зле? Не ща да зная! . .

Каруцата трополи вече отвъд превала. Роза ускорява крачките, бърза да се прибере в обора. Долу, в невидимата далечна равнина, мъждукат едва забележими светлини. Нощта е станала още по-притаена и гъста. /

— Вдруги ден] почваме беритбата. Трябва да се наеме още една кола за гарата. . . Да се намерят пари за берачките. . . Да се приготви храна за петнадесет ду-